

«Μεταξύ Ουρανού και Γης»

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο τίτλος είναι παρμένος από το ομώνυμο βιβλίο του Μοναχού Θεόκλητου Διονυσιάτη, ενός λόγιου και πολυγραφότατου Αγιορείτη που σφράγισε θεολογικά και πνευματικά την εποχή του. Στο βιβλίο του «Μεταξύ ουρανού και γης» μιλά για το Άγιο Όρος, την προσευχή του Ιησού, την ομορφιά της ησυχαστικής ζωής.

Δανείζομαι τον τίτλο του βιβλίου για να εκφράσω κάποιους προβληματισμούς για την πνευματική ζωή των χριστιανών που βρίσκονται μέσα στον κόσμο, με τις μέριμνες, το τρέξιμο, τις δυσκολίες, τα πάθη και τα παραπατήματα, όπως και με τον πόθο να ζήσουν τη ζωή του Χριστού, να πορευτούν με βάση το Ευαγγέλιό Του.

Έτσι, από τη μια υπάρχει η επιθυμία να ζήσουμε χριστιανικά, που

συγκεκριμενοποιείται στην Εκκλησιαστική ζωή με την τήρηση των εντολών του Χριστού, την προσευχή, τη μυστηριακή ζωή, τη νηστεία, την ελεημοσύνη, και από την άλλη παρατηρείται η δέσμευση στις ηδονές του σώματος, στα υλικά αγαθά, στα πάθη της φιλαυτίας.

Η πραγματικότητα της ατέλειας, η αμαρτωλή μας κατάσταση, είναι δεδομένη. Αν αυτό δεν το δεχτούμε και προσπαθήσουμε να φανούμε στον εαυτό μας και στους άλλους ότι διαφέρουμε από τον υπόλοιπο κόσμο, που «εν τω πονηρώ κείται», σύντομα θα πληγωθούμε από τις πτώσεις που ο Θεός, ως καλός Πατέρας, παραχωρεί να έχουμε για να ταπεινωθούμε και να κατανοήσουμε ότι «μόνο ο Χριστός εκτός αμαρτίας υπάρχει».

Όμως είναι και οι στιγμές που όντως γευόμαστε ουρανό. Που νιώθουμε τη δύναμη της προσευχής, την ομορφιά της Λειτουργίας, την απόλαυση της παρουσίας του Θεού. Τότε αγαπούμε όλους, σμικραίνουν οι αδυναμίες των γύρω μας, η καρδιά απλώνεται για να χωρέσει όλους. Γεμίζουμε από την εμπειρία της αγάπης του Θεού, από το έλεος Του που καλύπτει τον κόσμο, από το μεγαλείο Του που το σμικραίνει για να μας αγκαλιάσει.

Πώς, αλήθεια, να συνυπάρξει «ο ουρανός και η γη» στη ζωή μας; Πώς θα μπορέσουμε να ζούμε τη ζωή του Χριστού στο «φθαρτό τούτο σώμα»; Πώς θα συμβαδίζει η αγιότητα με την καθημερινότητα;

Ο χωρισμός «ουρανού και γης» δεν είναι μέσα στο σχέδιο του Θεού. Εκείνος θέλησε να ενώσει τον ουρανό με τη γη με το να ενανθρωπήσει. Από τότε και για πάντα, όσο ζούμε στον κόσμο αυτό, θα κινούμαστε μεταξύ της θεϊκής και της ανθρώπινης ζωής. Από τη μια θα ψηλαφούμε την ομορφιά της αγιότητας του Θεού και από την άλλη θα ασχολούμαστε με μικρότητες. Από τη μια θα βρισκόμαστε εκστατικοί μπροστά στο μεγαλείο του Δημιουργού και της δημιουργίας Του και από την άλλη θα διαπιστώνουμε εμπειρικά τη μηδαμινότητά μας δουλεύοντας πάθη μιανρά.

Ωστόσο, όσο αφήνουμε, με τη μετάνοια και την ταπείνωση, το φως Του Χριστού να αυξάνει μέσα μας και να διαλύει το σκοτάδι, τόσο θα μεταποιείται η γη σε ουρανό. Και όσο αυτό θα πραγματοποιείται στον κόσμο αυτό, όσο ζούμε, τόσο θα προγευόμαστε τη χαρά του ουρανού, την ατελεύτητη χαρά της αιώνιας μέρας Του.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com